

бори още цѣла гсдина, до заключването на Амьенския договоръ, за когото ние ще споменемъ по-нататѣкъ.

Думитѣ размѣнени мѣжду първия консулъ и Трибуната ни показватъ, че официалния слогъ бѣше още спазилъ републиканския си изглѣдъ. По него време още не бѣха отвикнали да прославяватъ революцията. Годишния день, въ който се бѣ основала републиката, бѣше отпразднуванъ съ голѣмъ блясъкъ на 1-й вандемиеръ отъ IX година. Празднуването на този день бѣше спазено даже до тогава, до когато то не можеше да бѣде друго освенъ една комедия, като напр. на 1-й вандемиеръ отъ X година, по поводъ откриванieto на индустриалното изложение въ Луврския дворъ и на 1-й вандемиеръ отъ XI година при откриванieto на басейна при Урския каналъ.

Тие външни демонстрации по никой начинъ не побъркаха на Наполеона да възстанови единоличната си власть. Той бързаше още да я подкрѣпи чрѣзъ влиянието на възстановеното духовенство.

Мисълта за сближаванieto на Римъ съ Франция чрѣзъ единъ конкордатъ отдавна го занимаваше. Слѣдъ боятъ при Маренго той присѣтствува на молебствието въ честъ на френската армия извършено въ Миланския съборъ. Слѣдъ завръщанieto си въ Парижъ той се распореди да се отслужи въ съборътъ на Парижката Св. Богородица тържественна литургия въ благодарностъ Богу за одържанитѣ си побѣди. Тие заисквания прѣдъ католическото духовенство странно противорѣчѣтъ на прѣдишнитѣ му рѣчи, държани къмъ египетскитѣ мусюлмани. Работата е тая, че въ очитѣ му религията не бѣше нищо друго освенъ едно политическо орѣдие. „Съ моитѣ префекти, жандарми и попове, азъ мога да направя всичко каквото поискамъ“, каза той веднажъ въ пълното събрание на държавния съвѣтъ; а на кардинала Консалви, папския прѣдставителъ, той каза: „Пазете